

Hồi 196

Nhục thể giao dịch

Đồ Phụng Tam đơn độc trong nội đường tiếp kiến Mộ Dung Chiến. Sau khi an tọa, Mộ Dung Chiến thần sắc nghiêm trọng: “Ta vừa tiếp được tin Phù Kiên đã chết”.

Đồ Phụng Tam hàng ngày đều đợi tin này đến, nhưng đến khi chuyện truyền vào tay vẫn không nhin được chấn động tâm thần.

Cái chết của Phù Kiên hiển thị một hình thế mới sẽ giáng lâm ở phương Bắc, cũng trực tiếp ảnh hưởng đến đại cục Nam phương, thiên hạ không còn là thiên hạ trước đây nữa. Phù Kiên vong mạng chính là lưu vực chia rẽ thiên hạ từ chỗ thống nhất đi tới đại loạn.

Tiếp đó Mộ Dung Chiến tường thuật Phù Kiên vì bị Mộ Dung Xung công hãm Trường An, không thể không chạy đến Ngũ Tướng Sơn, cho đến tình huống bị Điều Trường sát hại.

Đồ Phụng Tam trầm ngâm một hồi lâu: “Tộc nhân của Mộ Dung đương gia đã tiến chiếm Trường An, quyền khống chế Quan Trung lọt vào tay tộc nhân của người, tại sao người lại có bộ dạng lo lắng như vậy?”.

Mộ Dung Chiến buồn bã: “Chính là vì ta hiểu rõ Mộ Dung Xung, càng rõ tộc nhân của ta, cho nên ta mới biết hình thế không hay. Chỉ tiếc Mộ Dung Hoằng trước khi vào Trường An đã bất hạnh tử trận, nếu không hình thế có thể khác hẳn”.

Đồ Phụng Tam lắc đầu: “Ta vẫn chưa hiểu”.

Mộ Dung Chiến như muốn tìm đối tượng tốt để thổ lộ khổ não, không ngán giải thích tâm tư: “Đây có thể chia làm hai phương diện kẻ lãnh đạo và tâm nguyện của tộc nhân để giải thích. Trước tiên là Mộ Dung Xung thay thế Mộ Dung Hoằng trở thành thống soái của tộc ta, vì thuở thiếu niên từng chịu đại nhục với Phù Kiên, cho nên nuôi hận thấu xương, trong lòng tràn ngập lửa giận thù hận, sau khi chiếm lĩnh Trường An phóng túng thủ hạ, cho cướp bóc chém giết, cả thành khủng hoảng, nhân dân lũ lượt đào vong, mất hết lòng dân”.

Đồ Phụng Tam ngây người: “Mộ Dung Xung không ngờ lại là người ngu xuẩn như vậy sao? Thật không thể tưởng được, như vậy làm sao có thể giữ được Trường An?”.

Mộ Dung Chiến thở dài: “Cho dù không có lối hành xử đảo nghịch của Mộ Dung Xung, người của tộc ta vẫn không có lòng định cư ở Trường An. Phương diện này phải nói từ lúc đại Yên bọn ta bị Phù Kiên phá diệt, lúc đó Phù Kiên đem bốn vạn hộ hơn hai chục vạn người của tộc ta dời đến Quan Trung, bắt đầu từ lúc đó, tộc ta luôn khát vọng có một ngày có thể trở lại vùng đất đại Yên cũ, trùng kiến Yên quốc. Cho nên đối với tộc ta mà nói, Quan Trung chỉ là đất để cướp bóc, không phải là nơi an cư, ai ai cũng hy vọng về lại quê xưa, hoàn thành tâm nguyện gian khổ đợi chờ nhiều năm. Dưới tình huống đó, Mộ Dung Xung cho dù có muốn lấy Trường An làm cứ điểm tranh bá thiên hạ cũng khó mà khẳng khái bền bỉ”.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: “Quê cũ đại Yên đã bị Mộ Dung Thùy thu lại hết dưới cờ, các người khác nào có nhà mà về không được, Quan Trung lại bị Mộ Dung Xung quấy nát, không phải tiến thoái lưỡng nan sao? Không trách gì lão ca người xụ mặt”.

Mộ Dung Chiến nói: “Ở Biên Hoang kẻ hiểu ta nhất là ngươi, ta vẫn coi ngươi là bằng hữu của ta. Luận tình thế hiện thời, ba thế lực mạnh nhất Bắc phương là Mộ Dung Thùy, Diêu Trường và Mộ Dung Xung của tộc ta, nhưng nếu y theo sự phát triển hình thế hiện tại, căn bản không có ai có thể tranh phong với Mộ Dung Thùy, bất kể trên thực lực hay trên chiến lược, Mộ Dung Thùy đều chiếm hết ưu thế”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Ngươi còn rõ hình thế Bắc phương hơn ta, có kết luận như vậy đương nhiên có căn cứ nhất định”.

Mộ Dung Chiến nói: “Quan Trung là căn cứ địa của Đê Tần, Phù Kiên tuy bị giết, nhưng thế lực phù Tần vẫn còn, ai muốn xưng vương ở Quan Trung, tất cần đào bạt rễ thế lực người Đê vốn có sẵn ở đó, mà chuyện đó đâu phải chuyện dễ làm. Nói về danh vọng, bất kể là Mộ Dung Xung tộc ta hay Diêu Trường của Khương tộc đều không bì được với Phù Kiên, cho nên hậu nhân của Phù Kiên chỉ cần phát cao ngọn cờ phục thù cho Phù Kiên là có thể hiện triệu hào cường Quan Trung hiệp sức tác chiến. Điểm Mộ Dung Thùy sáng trí nhất là dồn trọng binh thủ miền Quan ngoại, không những cắt ngăn đường đi hướng Đông về cố quốc của tộc ta, còn bức các thế lực Quan nội liều mạng người chết ta sống, ai ai cũng thương tích đầy mình, rồi y thông dong thu thập tàn cục”.

“Bình!”.

Đồ Phụng Tam vỗ bàn: “Hay cho Mộ Dung Thùy, đến bây giờ ta mới hiểu tại sao y không vào Quan Trung, trái lại vẫy binh ở Huỳnh Dương, khống chế Lạc Dương từ xa”.

Lại than: “Dưới tình huống này, bất cứ một ai công đả Lạc Dương đều phải ứng phó viện binh của y điều đến từ Vinh Dương. Hừ! Lão ca ngươi bây giờ tính sao?”.

Mộ Dung Chiến trầm giọng: “Trên sự thật ta luôn không ưa Mộ Dung Xung, chỉ là không ngờ gã có thể làm chuyện ngu muội như vậy, hiện tại thế bại đã xong, chỉ xem có thể cầm cự đến lúc nào, ta còn có thể làm gì chứ?”.

Đồ Phụng Tam trầm ngâm không nói gì.

Mộ Dung Chiến thấp giọng thăm dò: “Đồ đương gia có phải cũng đang nghĩ tới cái ta đang nghĩ trong đầu không?”.

Đồ Phụng Tam mục quang loang loáng nhìn hắn: “Người cũng đang nghĩ về Thiên Thiên tiểu thư?”.

Mộ Dung Chiến tâm tình trầm trọng gật đầu: “Chiếu theo hình thế phát triển trước mắt, Mộ Dung Thùy chắc không rảnh đối phó Biên Hoang Tập bọn ta, nhưng một khi để y thu phục Quan Trung, sẽ là lúc đại nạn lâm đầu Biên Hoang Tập, tác phong đó giờ của Mộ Dung Thùy là thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Bất quá trước khi y thống nhất Bắc phương, khi hình thế còn chưa ổn định, bọn ta có lẽ vẫn có cơ hội cứu chủ tỳ Thiên Thiên về”.

Đồ Phụng Tam thần quang nhấp nháy, đồng ý: “Chỉ cần Mộ Dung Thùy chịu rời khỏi Huỳnh Dương, cơ hội của bọn ta liền đến”.

Tiếp đó ngửa nhìn xà nhà, cảm xúc trần trụi: “Đồ Phụng Tam ta hiện tại không có cầu mong gì, chỉ hy vọng có thể an thân ở Biên Hoang Tập, giả như bọn ta thật có thể nghênh đón Thiên Thiên tiểu thư về Biên Hoang Tập, người nói Mộ Dung Thùy sẽ có phản ứng gì?”.

Mộ Dung Chiến không chút do dự: “Ta từng hứa với Thiên Thiên trừ phi ta chết, nếu không tuyệt không để bất cứ một ai làm thương hại đến nàng. Cho nên ta vì nghĩa vụ không quay đầu lại, không tính tới hậu quả ra sao”.

Đồ Phụng Tam hân hoan: “Hảo hán tử! Đồ Phụng Tam ta có thể liều mạng phụng bồi, bất quá ở Biên Hoang Tập người có cùng ý tưởng với ta và người càng lúc càng ít đi”.

Mộ Dung Chiến nói: “Người khác nghĩ sao ta cũng không có hứng thú để ý tới, đây còn là phương pháp duy nhất ta có thể tận hết tâm lực cho tộc nhân ta. Sớm muộn gì Mộ Dung Thùy cũng sẽ về công đả Biên Hoang Tập, chuyện này không thể tránh khỏi, vậy thì còn gì để tư lự chứ?”.

Lại ngạc nhiên nói: “Ta rất hiểu mình, thường bằng vào tình cảm yêu ghét nhất thời mà đi đến quyết định, nhưng ấn tượng về Đồ đương gia trong quá khứ luôn là người không dùng cảm tình hành sự, hiện tại lại vô ý nói liều mạng phụng bồi, rõ ràng không phù hợp với tác phong hành sự thường ngày của Đồ đương gia!”.

Đồ Phụng Tam chăm chăm nhìn hẩn một hồi, đôi mắt chợt chuyển thành ôn nhu, bắn ra thần sắc ấp ủ kỷ niệm, bình tĩnh đáp: “Ta không bao giờ ngờ được sẽ biến đổi vì một địa phương, càng không nghĩ tới biến đổi vì bất cứ một ai. Từ đó tới giờ, ta đều làm theo quy điều mạnh được yếu thua, chỉ tính lợi hại mới có thể sinh tồn giữa loạn thế. Nhưng lúc ta nhìn thấy Kỷ Thiên Thiên lần đầu ở Biên Hoang Tập, nàng lại câu móc một thứ cảm giác đã chôn kín bao lâu nay. Đến bây giờ ta còn chưa rõ chuyện xảy ra với ta lúc đó, lại biết bắt đầu từ giây phút đó, tất cả đều đã khác hẳn. Trước đây ta tuyệt không để bất cứ người nào hay chuyện gì ảnh hưởng đến ta, không thể xúc động đến tình cảm của ta. Hiện tại ta cảm thấy mình sống có máu có thịt, cuộc sống tràn trề ý nghĩa. Lời nói tận phế phủ như vậy, trước đây ta tuyệt không dốc ra với bất cứ một ai”.

Mộ Dung Chiến nhớ tới cảm giác ngây ngất lần đầu gặp Kỷ Thiên Thiên, gật đầu: “Ta hiểu! Bất quá sau khi tháo bỏ cái vỏ bọc ngoài thân, có phải cũng thống khổ lắm không?”.

Đồ Phụng Tam than: “Cho nên ta mới nói có máu có thịt. Hành vi hy sinh mình của Kỷ Thiên Thiên thật đã đả động sâu sắc đến ta, mở toang tầm mắt của ta. Người ta tôn kính nhất trước đây là Hoàn Xung, người ta tôn kính nhất hiện tại là Kỷ Thiên Thiên. Cảm giác về lối sống ở Biên Hoang Tập cổ quái phi thường, ai ai cũng ôm tâm trạng ngày nào lo ngày đó, nhưng cảm giác túy sinh mộng tử lại tựa như có thể tiếp tục vĩnh viễn. Làm người tất cần có mục tiêu rõ rệt, cuộc sống mới có ý tứ. Trước khi đến Biên Hoang Tập, mục tiêu của ta là muốn giúp Hoàn gia trở thành thiên hạ chi chủ, nhưng Hoàn Huyền lại không ngừng làm cho ta thất vọng, hiện tại ta đã nguội lòng lạnh ý đối với y. Mục tiêu hiện tại của ta là lấy Mộ Dung Thùy làm đối thủ, y cướp đi chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên, ta phải nghênh đón họ về, nó làm cho Biên Hoang Tập có thêm một tầng ý nghĩa khác, cũng khiến cho ta sống ở Biên Hoang Tập được thống khoái hơn”.

Mộ Dung Chiến cười khà khà: “Người thất vọng đối với Hoàn Huyền, tại lại thất vọng đối với Mộ Dung Xung, hiện tại cái còn lại chỉ có Biên Hoang Tập. Buồn vui sống chết của ta và người đều không chia rời khỏi Biên Hoang Tập, mà vinh nhục của Biên Hoang Tập lại ở chỗ chủ tỳ Thiên Thiên có bình an trở lại Biên Hoang Tập hay không, vậy không phải là trò chơi thú vị sao?”.

Đồ Phụng Tam trầm giọng: “Hiện tại bọn ta chỉ có tinh tâm chờ đợi, chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, khi cơ hội đến, bọn ta xuất kích liền”.

Mộ Dung Chiến giơ cả hai tay nắm chặt hai tay y.

o0o

Yến Phi cúi đầu nhìn gương mặt mình phản ánh trên mặt nước, xem chút không nhận ra mình.

Chỗ này còn cách Huỳnh Dương chưa tới nửa canh giờ, tâm tình chàng cũng không khỏi khẩn trương hẳn lên. Từ Bình Thành đến đây bất tri bất giác đã đi mười mấy ngày đường, gương mặt tuấn tú của chàng râu rậm bù xù, che đi gần hết dung nhan, trở thành công cụ che giấu tốt nhất, cho dù người quen chàng nhìn qua cũng nhận không ra.

Qua Cao Ngạn chàng biết được Huỳnh Dương thành đang ở trạng thái quân quản và giới nghiêm cao độ, chỉ cho phép dân trong thành có giấy thông hành đi ra, người khác bất kể lý do gì đều bị từ chối không cho ra khỏi cửa thành, cho nên chỉ có thể tìm cách lén lút tiến vào.

Với thân thủ của chàng, muốn tiến vào tường thành cao có tính bình Yên quốc trấn thủ, cộng vào là trọng trấn quân sự có hào nước vây quanh, vẫn là chuyện đau đầu vô cùng.

Hơn nữa ngoại hình thể thái của chàng đều khác với người thường, cho dù kiếm được giấy thông hành, e rằng vẫn không có cách lọt qua cửa ải phòng thành.

Chàng nhúng đầu vào khe nước, cảm giác lạnh buốt làm cho tinh thần của chàng phấn chấn, bất quá vẫn không có cách giảm nhẹ cảm giác trầm trọng khôn khó suy nghĩ kể vào thành. Xem ra chỉ còn nước sau khi rõ tình hình rồi đi bước nào tính bước đó.

oOo

Mộ Dung Thùy mỉm cười: "Tình huống của Thiên Thiên đỡ hơn nhiều, ta thấy chỉ cần nghỉ ngơi là nàng ta sẽ rất mau chóng hồi phục lại như thường".

Kỷ Thiên Thiên sánh vai y đi ra nội đường, thần sắc bình tĩnh: "Nhọc công đại vương quan tâm, Thiên Thiên có thể chiếu cố Tiểu Thi. Ui!".

Mục quang của nàng rơi trên một cây cổ cầm nằm dây dặt ở một góc nội đường, cây cầm này hình dạng tinh trí, chất gỗ bóng loáng, thấp thoáng ánh hồng quang, cái hay là cái kỷ dặt đàn cũng cùng một thứ gỗ, hồ tương nhau, làm cho người ta có cảm giác phối hợp hết sức kỳ diệu, vừa nhìn là biết liền không phải loại tầm thường.

Mộ Dung Thùy hân hoan: "Cây đàn này tên là 'Lưu thủy', lấy được trong thâm cung Lạc Dương, nghe người hiểu biết về đàn nói cây đàn này là kiệt tác của Thúc Thái cầm sư lừng danh đại Hán, phương diện này Thiên Thiên chắc rành hơn ta".

Kỷ Thiên Thiên tán thán một tiếng, đến ngôi chỗ bồ đoàn trước cằm, nhắc ngọc thủ xinh đẹp thon thả vuốt ve cổ cằm, vệt như có nghĩ ngợi gì đó thu song thủ lại, mục quang nhìn sang Mộ Dung Thùy ngồi bên kia cổ cằm, dịu giọng: “Cơ hội thống nhất Bắc phương đã xuất hiện trước mắt đại vương, đại vương sao không dồn hết tâm thần lên quốc gia đại nghiệp, lại phải hao phí tâm thần vì Thiên Thiên?”.

Mộ Dung Thùy không trách ngỗ ngược, điềm đạm thốt: “Đối với Mộ Dung Thùy ta mà nói, Thiên Thiên và thống nhất đại nghiệp, cả hai đều không thể thiếu một, lòng này vĩnh viễn không cải biến. Thiên Thiên sao không thử cằm, xem xem cổ cằm Thúc Thái chế tạo sao lại có thể vang danh như vậy?”.

Kỷ Thiên Thiên cúi đầu, u uẩn thốt: “Sao phải khổ vậy? Thiên Thiên từng đáp ứng Hoang nhân diễn tấu một khúc vì bọn họ, cho nên một khúc tới đây chỉ có thể đàn tấu trên Chung lâu”.

Mộ Dung Thùy đôi mày nhíu lại, song mục bắn ra thần quang loang loáng, vẫn giữ ngữ điệu bình hòa: “Giả như Mộ Dung Thùy ta nói ta muốn được cái gì, đó giờ chưa từng không lấy được, có phải sẽ quấy nhiễu làm Thiên Thiên phản cảm không?”.

Kỷ Thiên Thiên đôi mắt đẹp ngênh đón mục quang sáng ngời của Mộ Dung Thùy, dịu giọng: “Đại vương nổi giận rồi!”.

Mộ Dung Thùy lắc đầu: “Ta làm sao nổi giận được với Thiên Thiên? Chỉ muốn hỏi một câu, giả như ta chinh phục Biên Hoang Tập lần thứ nhì, Thiên Thiên có chịu diễn tấu một khúc ở Chung lâu vì ta không?”.

Kỷ Thiên Thiên thở dài: “Nếu Biên Hoang Tập một lần nữa thất thủ vào tay đại vương, có khác gì đoạt hết tất cả hy vọng của Thiên Thiên, Thiên Thiên không còn lý do để sống nữa, chỉ còn nước tự đoạn tâm mạch, tuân theo Biên Hoang Tập”.

Mộ Dung Thùy thân người khẽ run lên, mục quang nhìn ra hoa viên dưới ánh dương sáng lạn, giọng nói vẫn bình tĩnh đến xuất kỳ, từ từ thốt: “Muốn tự đoạn tâm mạch không phải dễ, Thiên Thiên biết công pháp đó sao?”.

Kỷ Thiên Thiên khe khẽ đáp: “Võ công của Thiên Thiên đương nhiên không đủ nặng nhẹ trong mắt đại vương, bất quá lại học được bí pháp đó từ mẫu thân. Lúc lòng đã nguội lạnh, tâm mạch đặc biệt yếu nhược, khi đó chỉ cần đem nội khí chia hai đường thuận nghịch, tâm mạch giao kích, tâm mạch vì ngăn đón không được sự xung kích của hai luồng chân lực, sẽ đứt đoạn”.

Mộ Dung Thùy cuối cùng đã biến sắc, vì biết được Kỷ Thiên Thiên không phải hù dọa suông.

Hai người mục quang đụng nhau, không một chút nhân nhượng.

Kỷ Thiên Thiên dịu giọng: “Đại vương không vì vậy mà tạo thủ đoạn cấm chế Thiên Thiên, có phải không?”.

Mộ Dung Thùy mục quang lấp loáng chăm chăm nhìn nàng, chợt đổi sang thoại đề khác: “Bình Thành bị Thác Bạt Khuê và hảo bằng hữu Yến Phi của nàng liên thủ công chiếm rồi”.

Kỷ Thiên Thiên nghe đến tên Yến Phi, thân người giật nảy, thất thanh: “Yến Phi!”.

Mộ Dung Thùy tựa nhìn không thấy phản ứng của nàng, ngửa mặt trầm ngâm: “Ta đã sớm biết Thác Bạt Khuê không chịu an phận thủ kỷ, y vượt qua Trường Thành công thành chiếm đất, dồn binh uy hiếp Trung Sơn, là tự chuốc diệt vong. Còn có một chuyện muốn nói cho Thiên Thiên biết, nếu ta đoán không lầm, Yến Phi đang một mình trên đường đến đây”.

Kỷ Thiên Thiên lập tức bối rối, khẩn khoản: “Đại vương sao lại biết?”.

Mộ Dung Thùy mỉm cười: “Quân tình phải lắm đâu, từ lúc Yến Phi rời khỏi Bình Thành, người của Di Lạc giáo liền kéo róc ra đuổi bắt Yến Phi, theo lộ tuyến hắc đào tẩu, mục đích chắc là Huỳnh Dương”.

Kỷ Thiên Thiên hồi phục thần sắc bình tĩnh, thâm hạ quyết tâm phải bắt chấp tất cả kiến lập quan hệ lấy tâm truyền tâm với Yến Phi, cảnh cáo Yến Phi, cầu xin chàng đừng lọt lưới.

Nàng hỏi: “Đại vương chuẩn bị đối phó chàng làm sao?”.

Mộ Dung Thùy chăm chú nhìn nàng, chợt lại hiện ra biểu tình cay đắng: “Bất kể là Thác Bạt Khuê hay Yến Phi, đều là uy hiếp nghiêm trọng cho thống nhất đại nghiệp của ta, Thiên Thiên đoán ta sẽ làm sao để đối phó hẳn?”.

Kỷ Thiên Thiên rất muốn nói nếu Yến Phi chết đi, nàng cũng không thể sống một mình, lại sợ khích động lửa ghen của Mộ Dung Thùy, hậu quả khó lường, chỉ còn nước thu hồi lời nói đã kể sát khước miệng, lắc đầu: “Thần cơ diệu toán của đại vương, Thiên Thiên làm sao đoán được chứ”.

Mộ Dung Thùy vụt hạ quyết tâm: “Thiên Thiên có chịu làm một giao dịch với Mộ Dung Thùy ta không?”.

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên nhìn y, lòng nghĩ y đang phản kích lại sự vô tình của mình đối với y, lại vẫn không có cách nào đoán được giao dịch mà y nói đến là gì? Cũng không khỏi cảm khái bạt ngàn trong lòng. Với quyền thế hiện tại của Mộ Dung Thùy, muốn gió được gió, muốn mưa có mưa, nhưng lại khơi khơi tình thâm với mình như vậy,

còn phải vì Kỷ Thiên Thiên nàng mà chịu khuất nhục nhằn nhặn, cho nên nàng mới nói thẳng “sao phải khổ vậy” từ đầu.

Nàng mềm yếu thốt: “Thiên Thiên đang trong tay đại vương, đại vương sao lại cần đến đàm phán giao dịch với Thiên Thiên? Thiên Thiên căn bản không có tư cách đàm phán điều kiện”.

Mộ Dung Thùy thông dong cười nói: “Thiên Thiên đương nhiên có điều kiện mà! Giao dịch đơn giản vô cùng, chỉ cần ta bắt giữ được Yến Phi, xin Thiên Thiên chịu ở một đêm cùng ta, Mộ Dung Thùy ta liền thả hắn đi”.

Kỷ Thiên Thiên nghe vậy rung mình phát lạnh, mặc nhiên không nói gì.

Mộ Dung Thùy chính đang phản kích.

Phản kích của y là nhắm vào uy hiếp “tự đoạn tâm mạch” của mình, hơn nữa mất đi nhần nại, muốn chinh phục nhục thể của mình rồi mới chinh phục lòng mình. Nói trắng ra, Mộ Dung Thùy quả là một nam nhân có sức hấp dẫn, đối với sự đa tình của y mình càng không thể không có ý thương tiếc, nếu mình cùng y có duyên hợp thể hòa mình, hơn nữa không phải xảy ra dưới tình huống bị cưỡng bách, mình vẫn còn có thể cảm lòng được sao? Sau khi có quan hệ nam nữ, mình sẽ ra sao với Yến Phi?

Mộ Dung Thùy tỏ vẻ có lỗi: “Thiên Thiên chắc trách ta ti bỉ vô sỉ, dám dùng thủ đoạn này mạo phạm đến Thiên Thiên. Chỉ hận dưới tình huống trước mắt, chỉ có lý do này có thể làm cho ta thả Yến Phi đi”.

Kỷ Thiên Thiên có thể khẳng định Mộ Dung Thùy đã bố trí thiên la địa võng, chực chờ Yến Phi chui và lưới. Y nói chắc chắn như vậy, chắc có kế hoạch chu tường. Tình báo của y có thể trực tiếp đến trực tiếp từ yêu nhân Di Lạc giáo, cùng Di Lạc giáo liên thủ đối phó nam nhân mà mình yêu thương.

Nàng thở dài: “Đại vương bắt Thiên Thiên hỏi đáp làm sao đây?”.

Mộ Dung Thùy cười dài: “Thiên Thiên không cần hỏi đáp ta vào lúc này, đợi việc Yến Phi bị bắt thành sự thật rồi hãy đắn đo có nên tiếp nhận giao dịch với ta không!”.

Tiếp đó đứng dậy cười khà khà: “Chỉ hy vọng Thiên Thiên thật sự không trách ta, ta không còn đường chọn lựa nào khác, giống như trận chiến trước khi đến Phong Minh Hạp với Yến Phi, bất đắc dĩ phải dùng Thi Thi uy hiếp Thiên Thiên, bởi ta tuyệt không cho phép để mất đi nàng, xin Thiên Thiên tha thứ”.

Nhìn Mộ Dung Thùy biến mất ngoài cửa, Kỷ Thiên Thiên thu vén tâm tình, lòng tràn ngập hình bóng Yến Phi.

Thình lình đất trời chao đảo, Kỷ Thiên Thiên ngã đập vào cổ cầm.

Một sợi dây đàn lập tức đứt đoạn, phát ra một tiếng “tanh” sắc gọn.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>